

R E C E N Z J A

rozprawy habilitacyjnej pt. Koordynacja w administracji publicznej, WYDAWNICTWO C.H.BECK, Warszawa 2024, ss. 214 oraz pozostałego dorobku dra Przemysława Niemczuka, wykonana na podstawie powołania przez Radę Naukową WSPiA z dnia 18 października 2024 r., przekazanego pismem Przewodniczącej Rady Naukowej WSPiA z dnia 22 listopada 2024 r.

I. Ocena dorobku naukowego Habilitanta.

Przemysław Niemczuk w 2001 r. ukończył jednolite studia magisterskie na kierunku prawo w Uniwersytecie Marii Curie-Skłodowskiej Wydział Prawa i Administracji Filia w Rzeszowie.

Od 2002 r. jest zatrudniony w Zakładzie Prawa Administracyjnego i Nauki Administracji w Katedrze Prawa Publicznego Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkoły Wyższej w Rzeszowie.

W działalności naukowej Habilitanta można wyodrębnić trzy obszary badawcze: pierwszy dotyczył zagadnień z zakresu ustrojowego prawa administracyjnego, drugi związany był z administracyjnoprawnymi uwarunkowaniami bezpieczeństwa wewnętrznego, trzeci koncentrował się na badaniach funkcjonowania administracji publicznej z uwzględnieniem prawnych form działania administracji. Szczególną uwagę w tych badaniach poświęcono specyfice samorządu terytorialnego.

W ramach działalności naukowo-badawczej wnioskodawca prowadził prace badawcze indywidualne i zespołowe związane z prawnymi uwarunkowaniami organizacji i funkcjonowania administracji publicznej. Jego zdaniem na szczególną uwagę zasługują tu dwa projekty naukowo-badawcze skoncentrowane na samorządzie terytorialnym.

Pierwszy to Projekt naukowo-badawczy „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna Warunkiem Dobrego Rządzenia” realizowany w latach 2012 – 2014 przez Wyższą Szkołę Prawa i Administracji Rzeszów-Przemyśl dofinansowanego w ramach Programu Operacyjnego Kapitał Ludzki współfinansowanego z Europejskiego Funduszu Społecznego (nr umowy UDA-POKL.05.02.01-00-026/10-00). W ramach tego projektu Habilitant pełnił funkcję Koordynatora Projektu ds. kontaktu z Partnerami Projektu. Ponadto był członkiem Zespołu Badawczego nr II powołanego do prac w zakresie poprawy zarządzania i jakości świadczonych usług publicznych. Wynikiem jego indywidualnej pracy naukowej była część raportu empirycznego pt.: *Budowa i sprawność struktury organizacyjnej gminy* – opracowana indywidualnie dla każdej z 12 badanych gmin objętych Projektem. Na tej podstawie powstało opracowanie Habilitanta pt.: *Mierniki sprawności struktury organizacyjnej gminy* [w:] *Samorząd gminny w świetle badań empirycznych*, pod red. Z. Czarnika i J. Posłusznego, Rzeszów-Przemyśl 2014 oraz *Raport z realizacji projektu „Legalność, Sprawność i Dobra Praktyka Administracyjna warunkiem dobrego rządzenia”*, pod red. K. Eckhardta i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2015.

Habilitant pełnił również funkcję Koordynatora Projektu oraz Kierownika Zespołu badawczego w Projekcie naukowo-badawczy „Samorząd lokalny jako uczestnik polskiej polityki zagranicznej” realizowany w 2014 przez Wyższą Szkołę Prawa i Administracji Rzeszów-Przemyśl we współpracy z Ministrem Spraw Zagranicznych w ramach projektu „Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2014” (nr umowy BDG-703/2014). Efekty pracy ujęte zostały w publikacji: *Samodzielność finansowa powiatu jako determinant jego samorządności* [w:] *10 lat doświadczeń polskiego samorządu terytorialnego w Unii Europejskiej*, pod red. E. Feret i P. Niemczuka, Rzeszów-Przemyśl 2014.

Drugi obszar badawczy dotyczył administracyjnoprawnych uwarunkowań bezpieczeństwa wewnętrznego. Efekty tych prac ujęte zostały w sześciu publikacjach z okresu 2012 – 2015.

Trzeci obszar badań naukowych Habilitanta poświęcony był funkcjonowaniu administracji publicznej ze szczególnym uwzględnieniem prawnych form działania administracji. Wyniki prac zostały ujęte w 17 opracowaniach z lat 2009 – 2024.

Wyniki badań prezentował ponadto w formie referatu na 10 konferencjach naukowych, w tym w 8 o statusie międzynarodowym.

Dr Przemysław Niemczuk opublikował trzy monografie naukowe:

1. *Administracja powiatowa w systemie terenowej administracji publicznej*, Rzeszów-Przemysł 2014

2. *Stan wody na gruncie. Studium administracyjnoprawne*, Rzeszów 2020

3. *Koordinacja w administracji publicznej*, C.H. Beck, Warszawa 2024,
28 rozdziałów w pracach zbiorowych oraz 8 artykułów w czasopismach naukowych.

Przedstawiony dorobek – jako tzw. dorobek dodatkowy uzyskany po doktoracie – jest znaczny i wystarczający do otwarcia przewodu habilitacyjnego.

II. Ocena pracy dydaktycznej i organizacyjnej.

W ramach realizowanej działalności dydaktycznej Habilitant prowadził zajęcia dydaktyczne (wykłady/konwersatoria/ćwiczenia) z takich przedmiotów jak:

- Aktualne problemy administracji i prawa administracyjnego,
- Kontrola i nadzór w systemie administracji publicznej,
- Prawo administracyjne – część ogólna,
- Ustrój organów administracji publicznej,
- Prawne formy działania administracji,
- Prawo administracyjne materialne,
- Prawo samorządowe,
- Wybrane instytucje prawa administracyjnego,
- Nauka administracji,
- Regulacje administracyjnoprawne w sferze bezpieczeństwa wewnętrznego,
- Samorząd terytorialny a bezpieczeństwo i porządek publiczny,
- Publiczne i niepubliczne podmioty systemu bezpieczeństwa wewnętrznego,
- Ochrona osób, mienia, obiektów i obszarów,
- System bezpieczeństwa wewnętrznego w Polsce.

Był promotorem ponad 300 prac licencjackich i ponad 200 prac magisterskich. Prowadzone seminaria dotyczyły szeroko rozumianej tematyki administracji publicznej i prawa administracyjnego,

Pełni funkcję promotora pomocniczego w dwóch przewodach doktorskich prowadzonych pod opieką naukową dr hab. prof. WSPiA Krzysztofa Eckhardta.

Dr Przemysław Niemczuk od 2015 r. do 2016 r. był Pełnomocnikiem Rektora

WSPiA ds. Kształcenia Praktycznego, od 2016 r. – Dziekanem w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej a od 2020 r. – Prorektorem w Wyższej Szkole Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej.

Ponadto w 2013 r. był członkiem zespołu opracowującego dokumentację związaną z uruchomieniem studiów II stopnia na kierunku Bezpieczeństwo Wewnętrzne i w 2023 r. – Przewodniczącym Komisji do opracowania dokumentacji związanej z uruchomieniem nowego kierunku studiów Transport-Spedycja-Logistyka. Obecnie jest Członkiem Senatu oraz Rady Naukowej Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkole Wyższej.

W latach 2004 – 2020 r. był również członkiem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Rzeszowie.

Od 2019 jest członkiem Redakcji kwartalnika Administracja. Teoria-Dydaktyka-Praktyka.

Dr Przemysław Niemczuk uczestniczył następujących w programach europejskich lub innych programach międzynarodowych:

1) 19-22.02.2019 r. – Mobilność Kadry Dydaktycznej w ramach programu Erasmus+ wyjazd do Univeristy of Security Management in Kosice.

Głównym celem mobilności było przeprowadzenie cyklu wykładów na temat administracji publicznej i prawa administracyjnego (8 wykładów odpowiednio na tematy: Public administration - concept and features; The specificity of Polish administrative law; Supervision and control over public administration; Territorial self-government; The territorial division of the state; The structure of government administration; The structure of the local government administration; Legal forms of administration);

2) 18-20.05.2022 r. – Mobilność Kadry Dydaktycznej w ramach programu Erasmus+ wyjazd do Univeristy of Security Management in Kosice.

Głównym celem mobilności była wymiana doświadczeń/dobrych praktyk w zakresie osiągnięć on-line zarówno przez uczniów, jak i nauczycieli. Porównanie i weryfikacja rozwiązań przyjętych na potrzeby zajęć hybrydowych i zdalnej komunikacji ze studentami i seminarzystami;

3) 17-19.05.2023 r. – Mobilność Kadry Dydaktycznej w ramach programu Erasmus+ wyjazd do International School of Management in Presov.

Głównym celem mobilności było wzbogacenie międzynarodowego

doświadczenia w nauczaniu, w tym głównie w zakresie: promowania wymiany wiedzy specjalistycznej na temat metody pedagogicznej; tworzenia powiązań pomiędzy instytucjami szkolnictwa wyższego; umożliwienia studentom, którzy nie mają możliwości uczestniczenia w programie mobilności, skorzystania z wiedzy i doświadczenia kadry akademickiej instytucji szkolnictwa wyższego w innych krajach europejskich.

W ramach współpracy z sektorem gospodarczym od 2023 r. Habilitant jest członkiem Rady Konwentu Pracodawców Wyższej Szkoły Prawa i Administracji Rzeszowskiej Szkoły Wyższej.

III. Ocena merytoryczna rozprawy habilitacyjnej.

Zgodzić się należy z wyrażonym we wstępie pracy poglądem Autora, iż „Koordynacja stanowi jedną z dyrektyw usprawniających wielopodmiotowe działania złożone i jest warunkiem racjonalnej integracji działań. Jako przejaw zorganizowanego działania w warunkach administracji publicznej stanowi instrument zarządzania publicznego o walorach usprawniających. Działalność koordynacyjna jest nieodłączną cechą organizowania aktywności podmiotów administracji publicznej i podlega intensyfikacji w miarę rozwoju i umacniania się więzi organizacyjnych”.

Habilitant określa cel badawczy jako: „uchwycenie koordynacji jako instytucji prawnej”. Zastosował przede wszystkim prawnodogmatyczną metodę badawczą, właściwą dla analizy przepisów prawnych, orzecznictwa sądowego, jak również aktów typu soft law – w zakresach regulujących instytucję koordynacji w administracji publicznej”. Wykorzystał również metodę teoretycznoprawną, pozwalającą na analizę różnych instytucji prawnych na podstawie poglądów doktryny oraz metodę historycznoprawną. Ponadto w monografii zastosowano metody prawnoporównawczą oraz aksjologiczną. Pierwsza pozwoliła na porównanie określonych instytucji prawnych będących instrumentami organizacji i funkcjonowania administracji publicznej oraz dokonanie analizy podobieństw i różnic z koordynacją, a dalej na podjęcie próby ich wyjaśnienia. Kontekst aksjologiczny odwołuje się z kolei do kwestii wartości wyrażanych dla koordynacji w prawie.

Przyjęte założenia zostały konsekwentnie omówione w poszczególnych rozdziałach pracy.

Rozdział pierwszy poświęcony został określeniu natury koordynacji.

Wychodząc od pojęcia koordynacji Autor przechodzi do jej rodzajów, kończy zaś na materii koordynacji. Zgodzić się należy z Habilitantem, że w celu wyodrębnienia tego pojęcia konieczne było umiejscowienie rozważań w obszarze nauk społecznych z uwzględnieniem ich specyfiki. Niezbędne było również zestawienie jej z harmonizacją oraz ustalenie między nimi podobieństw i różnic. Tezą szczegółową tej części rozważań było stwierdzenie, że nie są tożsamymi formami oddziaływania. Doprecyzowanie pojęcia koordynacji wymagało zestawienia go także z innymi formami oddziaływania obecnymi w administracji publicznej, a w szczególności współdziałaniem oraz nadzorem, kontrolą i kierownictwem. Pozwoliło to wyłonić na ich tle koordynację jako odrębną formę oddziaływania w administracji publicznej. W tym zakresie przyjęto trzy kategorie pozwalające wyodrębnić: terytorialne odmiany koordynacji, sektorowe odmiany koordynacji i szczegółowe odmiany koordynacji. Przeprowadzona w tym zakresie analiza wykazała bogactwo odmian koordynacji, a także jej złożoność. Autor dokonał analizy przez pryzmat czynników podmiotowego i przedmiotowego. W jej wyniku sformułował tezę szczegółową, że bez podmiotów nie można mówić o koordynacji ich funkcjonowania, a bez zadań koordynacja byłaby bezprzedmiotowa. Istotny jest także cel koordynacji oraz służący jej przepływ informacji. Naturę koordynacji upatruje Autor w jej specyficznych cechach, na które m.in. składają się: charakter prawny i cel, a także zasady, podział ról, specjalizacja zadań oraz obowiązek i dynamizm.

W rozdziale drugim, zatytułowanym „Paradygmaty koordynacji”, Autor wychodzi z założenia, że najistotniejszy jest kontekst prawny, co wynika z zasadniczego celu opracowania – identyfikacji koordynacji jako instytucji prawnej służącej organizacji i funkcjonowaniu administracji publicznej. Słusznie zauważa Autor, że „Istniejący obraz normatywny koordynacji ukazuje ją jako wielopostaciową formę działania. Jest to instrument oddziaływania nieodpowiadający innym formom działania administracji.” (str. 98). Skłoniło go to do poszukiwania innych ujęć.

Stosowanie określonych instrumentów prawnych jest jego zdaniem uzależnione od wypełnienia dwóch płaszczyzn o pozaprawnym charakterze. Pierwsza ma charakter prakseologiczny, druga zaś – aksjologiczny. Obok ujęcia dogmatycznego stają się one paradygmatami koordynacji w administracji publicznej. Koordynacja jako przejaw zorganizowanego działania w warunkach administracji publicznej stanowi instrument zarządzania publicznego o walorach usprawniających. Stąd dla potrzeb właściwego uchwycenia jej specyfiki niezbędne zdaje się nawiązanie

do walorów prakseologii. Kontekst aksjologiczny zdaje się konieczny do ustalenia charakteru koordynacji z perspektywy wartości, jakie wnosi do administracji publicznej, w tym głównie poprzez prawo administracyjne. Tezą wyznaczającą rozważania w tym zakresie jest pytanie, czy stanowi ona samoistną wartość dla administracji publicznej, czy jedynie powiela wartości, które występują w prawodawstwie, a jeżeli tak, to jakie i w jakim stopniu.

W wyniku przeprowadzonych badań Autor dochodzi do wniosku, iż odpowiedź na tak postawione pytanie nie może być jednoznaczna. Bowiem sposób, w jaki koordynacja powiela wartości występujące w prawodawstwie, ich liczba i różnorodność powodują, że sama nabiera odrębnej wartości. Nie jest przy tym składową wartości, które zawiera, ale poprzez ich swoistą kompilację – wielopostaciową i wielowymiarową – staje się samoistną wartością dla administracji publicznej (str. 123).

Rozdział trzeci poświęcony został funkcjonalności koordynacji. Autor traktuje tę funkcjonalność jako realizację zadań publicznych oraz z kompetencjami do ich realizacji. Aby więc mówić o koordynacji, konieczne jest spojrzenie na tę instytucję przez pryzmat kompetencji. Habilitant stawia tezę, że immanentną cechą koordynacji jest kompetencja. Uchwycenie koordynacji jako kompetencji wymaga jego zdaniem kilkietapowej analizy. Wpierw analizuje konstrukcję ustrojowoprawną układu zadanie – kompetencja, a następnie rozważa kompetencję jako na instytucję prawną. Uzyskanie obrazu koordynacji jako kompetencji pozwoliło mu na analizę środków do ich realizacji. Koordynacja to stosowanie określonych środków będących ciągiem działań faktycznych i prawnych funkcjonalnie ze sobą powiązanych. Jej złożoność skutkuje różnorodnością środków koordynacyjnych stosowanych w administracji publicznej. Ich liczba i niejednorodność wymagały zastosowania założeń porządkujących. Oparł się przy tym na propozycjach kategoryzacji prezentowanych w literaturze. Wydobył z nich dwie podstawowe techniki. W ramach pierwszej typologii środków koordynacyjnych można dokonywać w oparciu o kryteria klasyfikujące, w ramach drugiej – w odniesieniu do określonych prawnych form działania administracji. Obie techniki się nie wykluczają, a niejednokrotnie uwzględniają te same środki, tyle że porządkowane na podstawie innych założeń. Zastosowanie ich pozwoliło wyłonić kluczowe dla administracji publicznej środki koordynacyjne, tj.: porozumienie, naradę koordynacyjną, plan, zalecenie koordynacyjne oraz reguły i normy kolizyjne.

Na podstawie ustaleń w zakresie natury koordynacji, jej paradygmatów i funkcjonalności Habilitant podjął w rozdziale czwartym próbę określenia jej zastosowania w administracji publicznej. Na obraz implementacji koordynacji w administracji publicznej składa się jego zdaniem proces jej wdrażania w ujęciu dziejowym, aż do współczesnych jej przejawów. Podstawą tych rozważań było ustalenie charakteru koordynacji jako formy działania administracji. Tezą tej części rozważań było założenie, że o ile specyfiki koordynacji w administracji publicznej poszukiwać należy w konstrukcji prawnej formy działania, to jednak nie jest to żadna z klasycznych jej postaci. Jako forma niemieszcząca się w katalogu prawnych form działania administracji wymaga ona odrębnego spojrzenia i określenia. Za najważniejsze dla niniejszego opracowania sformułowanie koordynacji Autor uznał „szczególną formę działania administracji”. Szczegółność koordynacji jako formy działania wynika z różnych względów, przede wszystkim z jej różnorodności i złożoności. To powoduje, że przejawy koordynacji w administracji publicznej obecnie także pozostają niejednolite. Wyłonienie wielu rodzajów koordynacji powoduje, że w administracji publicznej różnie się przejawia, w zależności od układu, w jakim zachodzi. W poszczególnych układach może się bowiem przejawiać w odmienny sposób. Wyrazem tego są konkretne typy. Zmienne wynikające z przyjęcia określonego układu skutkują wielowymiarowością spojrzeń na koordynację. W konsekwencji dla wyłonienia konkretnych typów koordynacji i ich uporządkowania potrzebna była ich systematyzacja z uwzględnieniem określonych kryteriów. W monografii za najbardziej wyraziste przyjęto: kryterium ustrojowe, strukturę terytorialną, zależność między podmiotami oraz instrument koordynacji. Przy zastosowaniu tych kryteriów można zdaniem Autora mówić o swoistych układach koordynacyjnych, tj. kolejno: w ramach kryterium ustrojowego o układzie monistycznym, dualistycznym i pluralistycznym; w ramach kryterium terytorialnego o układzie horyzontalnym i wertykalnym; w ramach kryterium zależności o układzie podporządkowania i niepodporządkowania oraz o układzie podmiotowym i przedmiotowym. Każdy z tych układów zachodzi niezależnie od innych, niejednokrotnie się krzyżując. Uwzględnienie wszystkich pozwala na identyfikację odmiennych przejawów koordynacji, co do zasady różniących się od siebie. Potwierdza to wielowymiarowość koordynacji w administracji publicznej jako instytucji prawnej.

Wnioski z przeprowadzonych badań zawarte w zakończeniu monografii

potwierdzają przyjęte na wstępie założenia. Autor ustalił szerokie i różnorodne zastosowanie koordynacji w administracji publicznej. Jako instytucja prawna znajduje zastosowanie zarówno w układach podporządkowanych, jak i niepodporządkowanych. Za pomocą koordynacji, bez stosowania ostrzejszych środków oddziaływania, można osiągnąć pożądany efekt łatwiej, szybciej lub korzystniej. Koordynacja jest instrumentem synchronizowania działań różnych podmiotów, w niektórych przypadkach nawet bez potrzeby dookreślania podmiotów zwierzchnich. Pozwala to na eliminowanie niepotrzebnego podwajania działań różnych jednostek z jednej strony, z drugiej zaś – zapewnia ich spójną realizację. Koordynacja stanowi jedną z dyrektyw usprawniających wielopodmiotowe działania złożone i jest warunkiem racjonalnej integracji działań. Na specyfikę tak postrzeganej koordynacji składa się immanentny dla niej katalog cech, w tym przede wszystkim: charakter prawny, charakter obowiązkowy, dynamizm oraz celowość. Istotę prawną stanowi możliwość oddziaływania na podmiot koordynowany. O ile w koordynacji stosowane są różne środki – w tym niewładcze – o tyle samo oddziaływanie koordynacyjne to dla podmiotu koordynowanego obowiązek, co wyraża cechę władczości koordynacji. Władztwo koordynacyjne wyrażone jest także w istocie dyrektyw koordynacyjnych, których realizacja następuje w procesie nacechowanym dynamizmem. Proces ten jest celowym działaniem układu koordynującego na układ koordynowany, zorientowanym na pożądany z punktu widzenia układu koordynującego stan układu koordynowanego. Celem koordynacji nie są własne, lecz cudze działania, tzn. nie podmiotu koordynującego, ale koordynowanego. Miarą sukcesu podmiotu koordynowanego jest realizacja zadania własnego zapewniona bądź usprawniona koordynacją. Natomiast miarą sukcesu koordynacji jest nie tyle realizacja własnego zadania (zadania koordynowania), ale zadania głównego (zadania koordynowanego).

Zgodzić się należy z konkluzją, że współczesna koordynacja nie ma jednolitej definicji normatywnej, choć jest terminem często używanym w przepisach prawa, zwłaszcza administracyjnego. Jej zakres w tych przepisach jest jednak różny i trudno doszukać się jednolitego znaczenia i charakteru jako instytucji prawnej. Każde z uregulowań zawierające termin „koordynacja” dopasowuje go do swojej specyfiki i takie też nadaje mu znaczenie. To powoduje, że nie ma możliwości wypracowania jednolitego, uniwersalnego wzorca elementów składających się na prawne ujęcie koordynacji.

Kolejny wniosek sprowadza się do stwierdzenia, że koordynacja jako instytucja prawna nie jest samoczynna. Dla jej powstania i istnienia niezbędne są czynniki ją stymulujące i kreujące. Czynniki te nazywa Autor „determinantami koordynacji, dzieląc je na czynnik podmiotowy i przedmiotowy, a także jej cel oraz przepływ informacji.

Analiza zagadnienia rozróżnienia kompetencji od zadania publicznego, a dalej istoty kompetencji jako instytucji prawnej, pozwoliła Autorowi na stwierdzenie, że kompetencja koordynacyjna stanowi niejako kwestię wtórną względem kompetencji do realizacji zadania objętego koordynacją. Z kompetencją koordynacyjną ściśle wiąże się problematyka środków koordynacyjnych. Mają one charakter prawny, tzn. podstawa i upoważnienie do ich stosowania muszą zawsze wynikać z normy prawnej. Środki koordynacyjne to narzędzia, za pomocą których mogą być realizowane procesy koordynacyjne. Od środków koordynacji odróżnić należy środki utrzymania koordynacji zapewniające spełnienie jej wymagań.

Klasyfikację środków koordynacyjnych stosowanych w administracji publicznej oparł Autor na ich celu. Dokonał rozróżnienia środków koordynacyjnych na środki korygujące – umożliwiające eliminację nieprawidłowości w funkcjonowaniu administracji publicznej – oraz środki usprawniające to funkcjonowanie. Wyodrębnił przy tym różne odmiany koordynacji: terytorialną, sektorową i szczegółową. Mając na względzie specyfikę koordynacji zestawił ją z harmonizacją, współdziałaniem, kontrolą, nadzorem i kierownictwem. Na podstawie analizy stwierdził, że samoistość koordynacji względem innych form oddziaływania wynika z jej odrębności formalnej, funkcjonalnej oraz instytucjonalnej. Koordynacja jest pojęciem szerszym od każdej z proponowanych w nauce prawnej formy działania administracji.

Autor doszukuje się istoty koordynacji w administracji publicznej także w kontekstach pozaprawnych, tj. głównie w ujęciach prakseologicznym i aksjologicznym.

W zakończeniu pracy Autor podejmuje próbę odpowiedzi na postawione wcześniej pytanie, czy koordynacja stanowi samoistną wartość dla administracji publicznej, czy jedynie powiela wartości, które występują w prawodawstwie, a jeżeli tak, to jakie i w jakim stopniu. „Odpowiedź nie może być jednoznaczna, tak jak niejednoznaczna okazuje się sama koordynacja. Przeprowadzona analiza pozwala jednak na odpowiedź zasadniczo twierdzącą, z zastrzeżeniem, że sposób, w jaki

koordynacja powiele wartości występujące w prawodawstwie, ich liczba i różnorodność powodują, że sama nabiera odrębnej wartości. Nie jest przy tym składową wartości, które zawiera, ale poprzez ich swoistą kompilację – wielopostaciową i wielowymiarową – staje się samoistną wartością dla administracji publicznej.” (str. 213).

Odpowiadając na kolejne pytanie, czy koordynacja odpowiada potrzebom współczesnej administracji publicznej oraz czy ewoluuje wraz z nią i jej zadaniami, Autor stwierdza, iż co do zasady uznać należy, że w administracji publicznej koordynacja znajduje szerokie zastosowanie w kształtowaniu kompetencji jej organów. Dotyczy to zarówno powiązań wewnątrzadministracyjnych, jak i względem podmiotów niepodporządkowanych. Koordynacja umożliwia także zsynchronizowane wykorzystanie potencjału podmiotów sektorów publicznego i niepublicznego. Z jednej strony niejednokrotnie warunkuje skuteczność działania administracji publicznej, z drugiej – stanowi instrument jej usprawnienia.

Z uwagi na okoliczność, że współczesna koordynacja nie ma jednolitej definicji normatywnej, choć jest terminem często używanym w przepisach prawa, Autor zaleca wieloaspektowe podejście, uwzględniające wszystkie możliwe przejawy koordynacji w administracji publicznej. „Kluczem do postrzegania koordynacji nie powinno być przy tym włączanie jej w sztywne ramy definicyjne, lecz wręcz przeciwnie – postrzeganie jej jako szczególnej, wielopostaciowej formy działania administracji. Takie postrzeganie koordynacji może stanowić odpowiedź na stale zmieniające się wyzwania administracji publicznej.” (str. 214).

Recenzowana monografia habilitacyjna jest dziełem bardzo wartościowym. Zawiera szereg elementów poznawczych. Wywody prowadzone są logicznie i należycie udokumentowane. Wykorzystano bardzo obszerną literaturę przedmiotu. Wymaga podkreślenia zwięzłość pracy, prosty język oraz styl.

Można uznać, iż stanowi ona znaczny wkład jej Autora w rozwój doktryny prawa administracyjnego.

Zastrzeżenia budzi zamienne stosowanie form męskich i żeńskich słów: „determinant” i „determinanta”. Wprowadzie obie formy są dopuszczalne, jednakże należałoby, moim zdaniem, konsekwentnie stosować jedną z nich. Na przykład, na str. 61 tytuł brzmi „Podmiot jako determinant koordynacji” a już pierwsze zdanie

brzmi „Patrząc przez pryzmat determinanty podmiotowej...”.

Pomijając jednak tę drobną uwagę, recenzowaną pracę habilitacyjną należy uznać za wartościową, ciekawą i pouczającą.

WNIOSKI

Ocena całości dorobku naukowego Habilitanta uzasadnia wniosek, iż spełnił On warunki nadania stopnia doktora habilitowanego określone w art. 219 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U.2024.1571 t.j. z dnia 2024.10.24).

Uzasadnia to, moim zdaniem, kontynuowanie dalszych etapów przewodu habilitacyjnego.

Prof. dr hab. Bogdan Dolnicki